

Podstawową jednostką redakcyjną w akcie prawa miejscowego jest paragraf. Paragraf ujemie samodzielną myśl i podobnie jak artykuł w ustawie powinien być w miarę możliwości jednozdaniowy. Jeżeli samodzielną myśl wyraża zespół zdań, dokonuje się podziału paragrafu na ustępy. Podział na ustępy wprowadza się także w przypadku, gdy między zdaniami wyrażającymi samodzielne myśli występują powiązania treściowe, ale treść żadnego z nich nie jest na tyle istotna, aby wydzielić ją w odrębny paragraf.

Do paragrafu (ustępu) można wprowadzać wyliczenia, które składa się z dwóch części: wprowadzenia oraz punktów. Wyliczenie może kończyć się częścią wspólną, odnoszącą się do wszystkich punktów. W obrębie punktów można dokonać dalszego wyliczenia, wprowadzając litery.

W obrębie liter można dokonać kolejnego wyliczenia, wprowadzając taret. Paragraf oznacza się znakiem § oraz cyfrą arabską z kropką. Ustęp oznacza się cyfrą arabską z kropką bez nawiasu, z zachowaniem ciągłości numeracji w obrębie danego paragrafu, a przy powoływaniu - skrótem „ust.” bez względu na liczbę i przypadek oraz cyfrą arabską bez kropki. Punkt oznacza się cyfrą arabską z nawiasem z prawej strony, z zachowaniem ciągłości numeracji w obrębie danego paragrafu albo ustępu, a przy powoływaniu - skrótem „pkt” bez względu na liczbę i przypadek oraz cyfrą arabską bez nawiasu. Każdy punkt kończy się średnikiem, a ostatni kropką, chyba że wyliczenie kończy się częścią wspólną odnoszącą się do wszystkich punktów. W takim przypadku kropkę stawia się po części wspólnej.

Wyliczenie w obrębie punktów (tzw. litery) oznacza się małymi literami alfabetu łacińskiego, z wyłączeniem liter właściwych tylko językowi polskiemu (ą, ć, ę, ł, ń, ó, ś, ź, ż), z nawiasem z prawej strony, z zachowaniem ciągłości alfabetycznej w obrębie punktu, a przy powoływaniu - skrótem „lit.” bez względu na liczbę i przypadek oraz literą alfabetu łacińskiego bez nawiasu. Każdą literę kończy się przecinkiem, a ostatnią średnikiem albo kropką, chyba że wyliczenie kończy się częścią wspólną odnoszącą się do wszystkich liter. W takim przypadku średnik albo kropkę stawia się po części wspólnej. Gdy zabraknie liter, stosuje się oznaczenie najpierw dwuliterowe, a następnie wieloliterowe, dopisując do ostatniej litery alfabetu łacińskiego najpierw pierwszą, a następnie kolejne litery tego alfabetu [a), b) z), za), zb) zz), zza), zzb)].

Każde taret kończy się przecinkiem, a ostatnie przecinkiem, średnikiem albo kropką, chyba że wyliczenie kończy się częścią wspólną odnoszącą się do wszystkich taret. W takim przypadku przecinek, średnik albo kropkę stawia się po części wspólnej. Przy powoływaniu taret oznacza się wyrazem „taret” i wyrażonym słownie numerem porządkowym tego taret. Każdą jednostkę redakcyjną zapisuje się od nowego wiersza i poprzedza jej oznaczeniem umieszczonym w tym samym wierszu.

Paragrafy i ustępy rozpoczyna się od akapitu. Punkty, litery i taret rozpoczyna się na wysokości początku wprowadzenia do wyliczenia. Przepisy paragrafu podzielonego na ustępy, punkty, litery i taret powołuje się w następującej kolejności: „§ ... ust. ... pkt ... lit. ... taret ...”, bez przecinków po kolejnych jednostkach redakcyjnych. W przypadku gdy jednostka redakcyjna składa się z kilku zdań, a zamierza się powołać tylko jedno z nich, wyraża się to zwrotem: „§ ... ust. ... zdanie (numer porządkowy zdania)”.